

Se n'havia anat dins el fervor de la serra
On el migjorn canvia tota cosa en flama
Regirava dins el cap
El poema on era enclòs
L'infinít del seu desvari.

El camí es perdia dins la fosca de l'esbarzer i de l'oblit
Hi anà tot pensarós rumiant els seus mots visionaris i irats
Bells com el rerefons de la desesperança.
Sabia o no sabia que no en tornaria
I el calfred de l'aire redeia el poema
I la veritat del món s'esvania dolçament en la cadència dels versos
I la cremor del migjorn era tan sols negror i desesper sense fons.

I no retornà mai més de l'esbarzerar sota el sol roent
Emprengué el camí d'on ningú mai no torna.
La porta era badada al bell mig dels esbarzers i el cel encegador
Oberta per a ell tan sols
La porta que es creua només un cop
Entrà dins el resplendor d'aquella porta
Redient per darrer cop el seu bell poema
Engalzat amb ritme fer i desesperança
Mai més no tornà al lloc de desraó
On el poema havia esdevingut veritat límpida.

Tot caminant dins la caòtica serra rumiava

Un text que contava el seu percaç

I el sol abrusador

Era un pou de penombra i d'esglai.

Joan-Frederic Brun

Trad. Sílvia Aymerich-Lemos